

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4607/2020
15.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Молнар Андраш адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милутин Радоичић адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж 2605/17 од 30.08.2017. године, у седници већа одржаној дана 15.10.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж 2605/17 од 30.08.2017. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Вишег суда у Новом Саду П 320/2016 од 26.04.2017. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба тужиоца од 13.09.2016. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 61.500,00 динара у року од 15 дана под претњом извршења.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж 2605/17 од 30.08.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење Вишег суда у Новом Саду П 320/16 од 26.04.2017. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом предвиђених разлога.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 420. став 1. и 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка које су чланом 407. став 1. тачка 2. ЗПП прописане као разлози за овај ванредни правни лек.

Нижестепени судови су одбацили поднету тужбу због правноснажно пресуђене ствари. По налажењу судова, о тужбеном захтеву је већ правноснажно одлучено пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1070/16 од 01.06.2016. године, донетом у спору између истих странака.

И по налажењу ревизијског суда, у овом случају ради се о правноснажно пресуђеној ствари.

Одредбом члана 359. став 2. ЗПП прописано је да суд током целог поступка по службеној дужности пази да ли је ствар правноснажно пресуђена, и ако утврди да је парница покренута о захтеву о коме је већ правноснажно одлучено, одбациће тужбу. Према члану 360. став 1. и 3. истог закона, правноснажна пресуда делује само међу странкама, а правноснажност пресуде везује се за чињенично стање утврђено до закључења главне расправе.

Следствено томе, за постојање правноснажно пресуђене ствари потребно је да је о истом захтеву, заснованом на истим чињеницама, у спору између истих странака већ донета правноснажна пресуда.

У конкретном случају, између ове парнице и парнице правноснажно окончане означеном пресудом Апелационог суда у Новом Саду, постоји идентитет странака.

Поднетом тужбом тужилац у овом спору тражи да се тужени обавезе на исплату динарске противвредности од 50.000 евра са припадајућом затезном каматом. У поднетој тужби тврди да је означени износ дао туженом 09.09.2008. године, на име дела продајне цене за пољопривредно земљиште - парцелу ... КО ..., о чему је сачињена признаница, али да до продаје наведене парцеле није дошло тако да тужени примљени новац држи без правног основа.

Тужилац је 25.03.2013. године поднео тужбу против туженог и Привредног друштва „Архитектон“ из Новог Сада којом је тражио да се тужени обавезу на исплату динарске противвредности од 304.000 евра, на име враћања удвојене капаре дате за куповину пољопривредног земљишта - катастарске парцеле ... КО Тужба је иницијално била поднета као тужба главног мешања (члан 207. ЗПП), зато што је у време њеног подношења већ текла парница између означеног привредног друштва - тужиоца и туженог ББ ради враћања удвојене капаре. Тужилац је у тој тужби тврдио да је из својих сопствених средстава туженом ББ исплатио цео износ капаре, и то 09.09.2008. године износ од 50.000 евра у знак да је уговор закључен, а преостали износ до 153.000 евра, који су уплатили партнери његовог привредног друштва враћен је уплатиоцима по основу њиховог писменог споразума о међусобним исплатама. И у тој парници тужилац је, као доказ о исплати износа од 50.000 евра приложио признаницу од 09.09.2008. године. Тужбу поднету у тој парници тужилац је током поступка повукао у односу на тужено привредно друштво. Пресудом Апелационог суда у Новом Саду 1070/16 од 01.06.2016. године преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени ББ на враћање

удвојене капаре у износу од 308.000 евра са затезном каматом у динарској противвредности.

Из изложеног, по становишту Врховног касационог суда, између ове и претходне, правноснажно окончане парнице постоји идентитет и других елемената на основу којих се одређује да ли је спор правноснажно пресуђен

Наиме, у обе парнице тражи се исплата новчаног износа датог на име куповине земљишта, парцеле ... КО ..., која није реализована. У обе парнице, захтев за враћање износа од 50.000 евра у динарској противвредности заснован је на истим чињеницама и доказима - да је означени износ дат туженом по признаници од 09.09.2008. године као знак да је уговор о продаји земљишта закључен, с`тим што је тај износ у претходној парници, која је правноснажно окончана, представљен као део дате капаре у укупном износу од 154.000 евра чије враћање у удвојеном износу је тражено у тој парници.

Различити правни основи наведени у тужбама којима су парнице покренуте нема значаја за оцену о правноснажно пресуђеној ствари.

Имајући изложено у виду, нису основани наводи ревизије којима тужилац тврди да се у претходној парници није одлучивало о враћању износа од 50.000 евра, тако да не постоји идентитет предмета овог спора и спора у коме је донета правноснажна пресуда.

Из дела образложења другостепене пресуде донете у претходној парници, на који се тужилац позива у прилог основаности ових ревизијских навода, не произилази да тражени износ од 50.000 евра није урачунат у укупан износ дат на име капаре, већ да се на основу предложених и изведених доказа није могло поуздано утврдити да тужилац има право на враћање тог износа и да исти није био део обрачуна - споразума од 20.12.2008. године, закљученог између привредног друштва чији је тужилац оснивач и још два привредна друштва који су у уговору о купопродаји земљишта и његовим анексима означени као купци, којим су регулисани њихови међусобни односи након одлуке других привредних друштава да раскину купопродајни уговор са туженим.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. и члана 420. став 6. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић